

75 aastat wanaks. Selle mälestuseks panivad kaks Tartu seltsi, Wanemuine ja Eesti Käsitöeliste Abiandmise selts, Juuniluu 18., 19. ja 20. päeval Tartu linnas suure üleüldise Tänu laulupidu teime, millest üleüldse 263 loori 3951 lauljaga ja mängijaga osa võtavad. Pidul oli kõigiti ilus ja valmistaw, pidust osawõtmine väga elaw. Isegi laugelt Wenemaalt, Soomemaalt ja Rootsi- maaltgi oli pidulisi tulnud, kes sõit pidulit liites labu- siwad. Üleüldse on meie juubeliaasta õnnistuse ja edene- mise aasta olnud. Peaks see ka edespidi nii jääma. Kui tahame, et rahu ja rõõm alati meie majades ja ra- jades walitseks, kui soowime, et Jumal meie töödele oma õnnistust annaks, kui nõuame, et meie elu edeneks, siis wend:

Nõua tõtt ja õigust taga, | Päike siib siis su pääd,
Tõõs ja sõnas ole waga: | Taewas jagab tuhat hääd.

Mru Madu äpardused.

Ilmas, armas kalendri lugeja, on üks tuntud õnnetus ole- mas, mida küll õnnetuseks ei peeta, aga seda siiski on. Näätim näitus olen sellest mina, selle jutulise alandlik kirjutaja.

Minu isa — Jumal ülendagu ta hinge — laskis mind tublisti koolis läia. Ma õppisin ja õgisin säääl tarkust, nii et pää otsas auras, ehk küll meie linnakoolid sel ajal weel taunis lehwil järjel seiswad.

Igal pool üteldi minu kohta: „Herra Madu Mru on üks osaw mees, aga mislegi tarwis ei wõi teda pruulida, ta ei oska ilmas elada. Ta ei tea, kuda inimestega peab läbi käima, ei tea, kuda jalad ja käed hoidma, muidu on ta üks hää ja tubli mees.“

Nii räägiti minust. Kas saad nüüd aru, armas lugeja, kus see wiga oli? Minu laswatamises nimelt. Ma olin koolis ja töö juures usin, aga mu riided olivad puhtuseta ja lorratud. Ma olin tasane, walmis tööle ja auus, aga org. Ma jooksin ära, kui wõõrad inimesed tuliwad, ei teadnud sühugi waadata, kui teegi minuga rääkima hakkas; ja kui ma weel ühe naesterahwa wastu pidin lahle ja sõbralit olema, jäin ma kui soolafammas tummalt seisma.

Lühidelt: mis ilmas wiisakuseks ja haritud kombeteks nimetatasse, see on elu ja eluõnne juurdeniisama tarwilik kui igapäewane leib.

Magu ma sagedasti näen, on ilmas palju neid, kes seda peenet kunsti ei mõista. Nii mõnigi isand, kes mõnesse seltskonda tuleb, ei tea, kuda ta oma käsa ja jalgu peab hoidma, mis nendega tegema. Paremini oleks, kui ta nad wõiks kodu jätta. Nii mõnigi eitea, kuhu ta oma käed peab panema. Pea „tsustab“ ta nad westi-, pea püstitaskusse, pea sügab ta sõrwa, pea nina, pea lohendab juustid, pea seab seda ja teist. Ma palun sellepärast, nii lahle olla, minu loo- test lugeda ja ka teistele teatada; sest oma hõõweldamata oleku läbi ja pärast olen ma nii mõnegi äparduse siise langenud, mis ma teistele järeletegemiseks mitte ei soowiks.

Niipea kui minu tädi Kõrjand oli ära surunud ja mina — tema ainus pärija — taunis rikkaks meheks olin saanud, paluti ja soowitati mulle — kolmetümneaastasele wana- poisile — üht tütarlast abikaasaks, tütarlast, kes ilus, rikas, lahle ja töökas oli.

Neiu Moali meeldis mulle; asi pidi saama joonde aetud. Et neitut lähemalt tundma õppida, kutsus ta isa mind enesele wõõraks.